

Ned med lönearbetet! För kommunism!

Till minne av T. K.

Alltsedan 1890, två år efter att den amerikanska staten avrättat de så kallade Haymarketanarkisterna, har den internationella arbetarrörelsen firat den första maj som arbetarnas, eller i vart fall arbetarrörelsens, dag. Nåväl, åtminstone här i Sverige symboliserar första maj numera mest extra ob-tillägg eller, än bättre, en dag utan jobb med tid för barn och vänner, och det ”politiska” sträcker sig mer eller mindre till de olika vänsterfrikyrkornas käbbel om vilkas demonstrationståg som var längst. Icke desto mindre är det en dag att uppmärksamma och ett ypperligt tillfälle träffa andra kapitalhatare som man under övriga året är till synes separerad ifrån. Skinner sedan solen och ölen är kall så är det bara att passa på. Den gamla arbetarrörelsen är död och dess likvakare har innehaft statsmakten här i Sverige i närapå hundra år med lojalt stöd av en hel vänsterflygel av gråterskor (vars alla namn och förkortningar vi är glada över att inte känna till). Klasskampen, det vill säga det antagonistiska förhållandet mellan proletariat och kapital, är emellertid allt annat än död – den får allt kapitalisterna dras med så länge de själva existerar! Dess akuta form är lönearbetet som utgör den samhällsliga struktur som gör Oss underordnade Dem.

Istället för den *konserveriva* parollen: ”*En skälig dagslön för en skälig arbetsdag*” borde de [arbetarklassen] skriva på sin fana den revolutionära parollen: ”*Ned med lönesystemet*”.
(Karl Marx)

Kommunismen handlar inte om att vi löneslavar, dvs. proletariatet, tar över kapitalets maskineri, fabriker, parlament eller stat. Det innebär proletariatets avskaffande av sig självt och i samma slag kapitalet och staten. Det innebär inte att lönearbetet fördelas på samhällets alla individer, eller ens att de forna kapitalisterna skall ”sopa i våra fabriker”. Det innebär inte matköer, Gulag eller löntagarfonder. Det faktum att allt fler ”förvägras” löneslaveri och i stället tvingas leka katt och rätta med a-kassan och Arbetsförmedlingen, och en tillvaro med allt mindre pengar, har inget med kommunismens avskaffande av pengar och lönarbete att göra, utan är blott ett av uttrycken för kapitalismens vardag. Det är ett helvete innanför fabriksmurarna, det är ett helvete utanför fabriksmurarna.

Krig är ingen lösning på kapitalisternas problem, men det är den enda lösning de har!

Vapen har skramlat under kapitalismens hela historia. Blod och eld är det bläck kapitalisterna skrivit in sig i mänsklighetens historieböcker med. De senare åren

Ned med lönearbetet! För kommunism!

Till minne av T. K.

Alltsedan 1890, två år efter att den amerikanska staten avrättat de så kallade Haymarketanarkisterna, har den internationella arbetarrörelsen firat den första maj som arbetarnas, eller i vart fall arbetarrörelsens, dag. Nåväl, åtminstone här i Sverige symboliserar första maj numera mest extra ob-tillägg eller, än bättre, en dag utan jobb med tid för barn och vänner, och det ”politiska” sträcker sig mer eller mindre till de olika vänsterfrikyrkornas käbbel om vilkas demonstrationståg som var längst. Icke desto mindre är det en dag att uppmärksamma och ett ypperligt tillfälle träffa andra kapitalhatare som man under övriga året är till synes separerad ifrån. Skinner sedan solen och ölen är kall så är det bara att passa på. Den gamla arbetarrörelsen är död och dess likvakare har innehaft statsmakten här i Sverige i närapå hundra år med lojalt stöd av en hel vänsterflygel av gråterskor (vars alla namn och förkortningar vi är glada över att inte känna till). Klasskampen, det vill säga det antagonistiska förhållandet mellan proletariat och kapital, är emellertid allt annat än död – den får allt kapitalisterna dras med så länge de själva existerar! Dess akuta form är lönearbetet som utgör den samhällsliga struktur som gör Oss underordnade Dem.

Istället för den *konserveriva* parollen: ”*En skälig dagslön för en skälig arbetsdag*” borde de [arbetarklassen] skriva på sin fana den revolutionära parollen: ”*Ned med lönesystemet*”.
(Karl Marx)

Kommunismen handlar inte om att vi löneslavar, dvs. proletariatet, tar över kapitalets maskineri, fabriker, parlament eller stat. Det innebär proletariatets avskaffande av sig självt och i samma slag kapitalet och staten. Det innebär inte att lönearbetet fördelas på samhällets alla individer, eller ens att de forna kapitalisterna skall ”sopa i våra fabriker”. Det innebär inte matköer, Gulag eller löntagarfonder. Det faktum att allt fler ”förvägras” löneslaveri och i stället tvingas leka katt och rätta med a-kassan och Arbetsförmedlingen, och en tillvaro med allt mindre pengar, har inget med kommunismens avskaffande av pengar och lönarbete att göra, utan är blott ett av uttrycken för kapitalismens vardag. Det är ett helvete innanför fabriksmurarna, det är ett helvete utanför fabriksmurarna.

Krig är ingen lösning på kapitalisternas problem, men det är den enda lösning de har!

Vapen har skramlat under kapitalismens hela historia. Blod och eld är det bläck kapitalisterna skrivit in sig i mänsklighetens historieböcker med. De senare åren

har inte utgjort något undantag. Tvärtom! Fråga proletärerna i Irak, Afghanistan, Palestina, Darfur och hundratals andra platser om kapitalismens så kallade ”fredliga samexistens”. (Våldet är en del av vardagen även under ”fredstid”: arbetare dör i arbetsplatsolyckor, miljöförstöringen ger oss cancer, stress och utbrändhet räknas som ”normaltillstånd”.) Med bomber och svält söker kapitalet reducera sitt besvärande överskott av ”samhällsmedborgare”, av potentiella ”dödgrävare”. Med geostrategi spelar staterna schack med döden, eller rättare sagt med andras död. Iran är på tapeten denna gång med sitt geografiska läge, med oljan under dess mark och dess prästerskap som skranka för det fria olje- och kapitalflödet. Föregångaren Irak känner vi alltför väl. Hökarna snackar bomber, liberalerna snackar sanktioner – proletärerna dör i båda fallen om de inte reser sig, regionalt och globalt, mot sin, och kapitalets, prekära situation. Ahmadinejad är ingen ”Che Guevara”. Fråga busschaufförerna i Teheran eller textilarbetarna i Kurdistan. Vi säger: varken Bush eller Ahmadinejad. Vi väljer inte sida i kapitalets dispyter. Vi är inte emot USA-imperialismen, vi är emot Imperialismen!

Kommunismen är för oss inte ett *tillstånd* som skall uppnås, inte ett *ideal*, efter vilket verkligheten skall inrätta sig. Det vi kallar kommunism är den *verkliga* rörelse som upphäver det nuvarande tillståndet. (Karl Marx)

Kommunismen är ett i grunden nytt samhälle, i grunden nya och helt revolutionerade förhållanden mellan människor, ett tillstånd där vår skapande förmåga inte längre är vänd mot oss själva. *The rest follows on.*

Vi tillhör inte dem som vill skjuta upp kommunismen till en fråga ”efter revolutionen” – tvärt om så är vi övertygade om att kapitalismen endast kan störtas *genom* producerandet av kommunism. Detta kallar vi *omedelbar kommunisering*.

Några kommunister i Göteborg, 1 maj 2006

www.geocities.com/forkkommunism
www.riff-raff.se

har inte utgjort något undantag. Tvärtom! Fråga proletärerna i Irak, Afghanistan, Palestina, Darfur och hundratals andra platser om kapitalismens så kallade ”fredliga samexistens”. (Våldet är en del av vardagen även under ”fredstid”: arbetare dör i arbetsplatsolyckor, miljöförstöringen ger oss cancer, stress och utbrändhet räknas som ”normaltillstånd”.) Med bomber och svält söker kapitalet reducera sitt besvärande överskott av ”samhällsmedborgare”, av potentiella ”dödgrävare”. Med geostrategi spelar staterna schack med döden, eller rättare sagt med andras död. Iran är på tapeten denna gång med sitt geografiska läge, med oljan under dess mark och dess prästerskap som skranka för det fria olje- och kapitalflödet. Föregångaren Irak känner vi alltför väl. Hökarna snackar bomber, liberalerna snackar sanktioner – proletärerna dör i båda fallen om de inte reser sig, regionalt och globalt, mot sin, och kapitalets, prekära situation. Ahmadinejad är ingen ”Che Guevara”. Fråga busschaufförerna i Teheran eller textilarbetarna i Kurdistan. Vi säger: varken Bush eller Ahmadinejad. Vi väljer inte sida i kapitalets dispyter. Vi är inte emot USA-imperialismen, vi är emot Imperialismen!

Kommunismen är för oss inte ett *tillstånd* som skall uppnås, inte ett *ideal*, efter vilket verkligheten skall inrätta sig. Det vi kallar kommunism är den *verkliga* rörelse som upphäver det nuvarande tillståndet. (Karl Marx)

Kommunismen är ett i grunden nytt samhälle, i grunden nya och helt revolutionerade förhållanden mellan människor, ett tillstånd där vår skapande förmåga inte längre är vänd mot oss själva. *The rest follows on.*

Vi tillhör inte dem som vill skjuta upp kommunismen till en fråga ”efter revolutionen” – tvärt om så är vi övertygade om att kapitalismen endast kan störtas *genom* producerandet av kommunism. Detta kallar vi *omedelbar kommunisering*.

Några kommunister i Göteborg, 1 maj 2006

www.geocities.com/forkkommunism
www.riff-raff.se